

denne Sag er kommen frem, er den, at der i sin Tid var fremkommet en Lov, som var en Deel af en Finantslov; og som dog først var bleven foretagen i dette Thing, da man ikke havde tænkt paa, at den skulde behandles som Finantslov. Det maa vist være den Lov om Tillæg til Bønninger, som i sin Tid blev først foretagen her i Thinget, som der sigtes til, og hvor Tilføielsen skete i Folkethinget. Men det var aabenbart, at den ikke kunde være aldeles en Finantslov, og ikke kunde efter sin Natur bringes ind derunder. Et andet Spørgsmaal er, hvorvidt man kan ville finde det at være et Lovforslag af en saadan Beskaffenhed, at det hensigtsmæssigt først kan behandles i det samme Thing som Finantsloven. Men at den saa skulde være en Deel af Finantsloven, forekommer mig ikke at kunne siges. Det er ikke en Finantslovs Sag at gaae ind paa den Række af detaillerede Spørgsmaals Afgjørelse, som forekom ved Behandlingen af dette Lovforslag, og den tilfældige Omstændighed, at Udkastet, hvilket ikke oprindeligt var paatænkt, kun kom til at gjælde for eet Aar, kunde dog ikke gjøre, at Loven kom til at blive noget Andet, end den efter sin Natur var. Hvis den ikke efter sin Natur kan henføres ander det Begreb af Finantslov, som Grundloven tydeligt udtaler, kan ikke den Omstændighed, at den tilfældigvis kun kom til at gjælde for eet Aar, paa een Gang gjøre den til det, den ikke var. Naar vi fortsætte den historiske Udvikling, er Sagen den, at lidt efter lidt har man, og af lignende Grunde, gjort Tilføielsen ved andre Love; og selv ved Love, som Ingen, hvad Ministeren ogsaa sagde, har tænkt paa at indbefatte under Finantslove, og det er det, der ikke har været givet den ringeste Foranledning til fra dette Things Side. Det er historisk vist, at det er paa et andet Sted, at denne Theori er kommen frem, og at dens Rigtighed ikke nogen- sinde er anerkjendt af Landstinget. At man har ladet et Par Love gaae igjennem med denne Tilføielse, kan man ikke ansee som noget Afgjørende i saa Henseende. Der er ikke nogen- som helst Grund til at mene, at Love, der ere forskjelligt fra Finantslove, kunne forvandles dertil ved denne Tilføining.

F. Nielsen: Det være mig tilladt at føre Debatten over paa et nyt Gebeet; at føre den over til § 30, som jeg efter min Stilling til Sagen finder mig forpligtet til at udtale mig om. Skjøndt jeg er enig med den ærede 1ste Landstingsmand for 11te Kreds (Rosenørn) om, at efter det Udfald, som Afstemningen over § 26 har faaet, tør man med Visshed forudsæe, at ogsaa § 30 vil blive forkastet, kan jeg dog ikke af denne Grund unblade at udtale mig imod Paragraphen og mod den Bestræbelse, som ligger til Grund for, at den er kommen ind i Loven. Da nemlig § 26 — efter min Formening — er forkastet ene af formelle Grunde, vilde man kunne drage den Slutning, at ogsaa § 30 blev forkastet kun af formelle Grunde, og de stærke anbefalinger for Sagens Realitet, som ere fremsførte fornemmelig i det andet Thing, men tildeels ogsaa i dette af den ærede 4de Landstingsmand for 6te Kreds (Strøm), vilde staae uimodsagte; hvilket jeg ikke kan tilstede. Allerede ved den 1ste Behandling indbegjæ jeg en Fortolkning af Grundlovens § 3, som søgte at godtgjøre, at alle de Pengemidler, hvorved Folketjens materielle Fornødenheder afholdes, tilhøre Staten; men det lykkedes mig ikke at gjøre min Tanke saa klar, som jeg ønskede, og derfor vil jeg tilføie et Par Bemærkninger. Der blev lagt Vægt paa de Ord: „Folketjens understøttes af Staten“, og deraf vilde man ulede, at alle de Indkomster, som tilflyde Folketjens, vare Statens Eiendom, idet man medregnede dem til Understøttelsen. Men dersom den Slutning skulde kunne drages, maatte det hedde: „Folketjens underholdes af Staten“ eller: „Folketjens forsynes af Staten“. Dersom der stod et af disse Udtryk, vilde det være tydeligt, at det var Grundlovens Mening, at alle de Pengemidler, hvorved Folketjens underholdtes eller forsynedes, tilhørte Staten. Men nu staaer der intet af disse Udtryk, men „understøttes“, og det er et Ord, som man pleier at bruge med Hensyn til Saadanne, som selv have Subsistensmidler, men ikke aldeles tilstrækkelige. Derved siges da — efter min Formening — at, forsaavidt de Kirken allerede tillagte Subsistensmidler ikke ere tilstrækkelige, vil Staten komme den til Hjælp, hvilket den